

Keif on kadduw.

Üks öiete rikkas ehhitas ommale ue maja ja murretses keif senna sisse, mis temma omma parrema tundmise ja teadmise möda ial arwas tarwis ollemad, et ühtegi wigga kussogil ennam ei olnud leida ja perremees olli uhke selle peäle, et keif täielik temma arro järrele piddi ollema. Üks teekäija tulli kord sisse ja watis ja immetles sedda uhkust ja suurt kullo ja ütles, et weel üks wigga selle maia jures piddi ollema. Ohmatades kuesis perremees, kus ja mis wigga se piddi ollema. „Siin on“ kostis woõras „arro unnuõtud üksed finni mürida, kust surm nüüd kergeste woib sisse puggeda!“

Se tähhendusse janna olli se, et keif peab surmas mahha jäma, mis aialik en, olgo au ehk rahha.

Juut ja ristiinnimenne.

Ristiinnimenne läks pallawa päwaga liina pole; ei tahtnud soja ilma uskuda, sellepärast wõttis mantlit liggi. Tee peäl juhtus judiga kokko, kes ka liina pole läks. Pea hakkasid teine teisega jutto ajama ja higgi langes möllematte palgist

mahha. Juut ütles: Oh nüüd sowiksin, et pilw päwa ette lähhäks.

„Kule Samuel!“ ütles ristiinnimenne, „minul on liinas palju teggemist ja taggaaiamist ja ei tea, kas kobre rahha kätte saan, ja ei wõtnud rahha liggi, kas tahhad mo mantlit pandi alla wõtta ja mulle selle peäle ühe rubla anda?“

Juut, kes mõtles suurt kasso sawad, andis ühe rubla ja wõttis mantlit pandiks, mis temma peäle 2 penni koormat selgas kandis. Kui pea liina wärrawatte liggi said, ütles ristiinnimenne: „Kule Samuel! nüüd tulleb mo mele, et mul liinas ka hea sõbber on, kelle käest ma kobre rahha saan. Siin on sinno rahha! ma wõttan omma mantli taggasi. — Menda sündis ka.“

Paljo innimesi ütewad, et judid petwad; agga siin pettis teine ommeti juuti, et pallawaga omma mantlit lastis kanda.

Rihla: wäddo.

Üks uhke melega Brantjussema mees olli omma naesega pulma kutsutud. Kui mehhe pea sejaks sai, siis olli tal kobre seitse pari hargi. Mees uhkles palju ja kitis omma hobbuft, et temma